

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.682/2011/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a Kecskeméti 3. számú Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Mátó Tibor ügyvéd) által képviselt felperesnek - **az** alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság (Kecskeméti Törvényszék) 2011. szeptember 5. napján kelt 16.P.20.628/2011/24. sz. ítélete ellen, a felperes részéről 26. és 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

A feljegyzett 181 600 Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek házastársak voltak. Házasságuk felbontását követően az 1993. február 14. napján született **(gyermek utóneve)** utónevű közös gyermekük az alperesi anyánál került elhelyezésre, míg a felperes vállalta 2003. szeptember 23. napjától havi 50 000 Ft összegű gyermektartásdíj megfizetését. A felperes e kötelezettségét önként nem teljesítette, ezért az alperes, mint végrehajtást kérő 162 200 Ft összegű hátralékos, valamint a 2007. január 01. napjától járó havi 50 000 Ft összegű folyamatosan esedékes gyermektartásdíj behajtása iránt végrehajtási lap kiállítását kérte a bíróságtól. A Kecskeméti Városi Bíróság 0301-1.Vh.40/2007. szám alatt 2007. január 16. napján végrehajtási lapot bocsátott ki, az alperes kérelmével egyező tartalommal.

Csala Imre önálló bírósági végrehajtó az előtte 146.V.45/2007. számon folyamatban levő végrehajtási eljárás során lefoglalta a felperes tulajdonát képező **(település neve, ingatlan 1. címe, hrsz.-a)** szám alatti lakásingatlant és a **(település neve, ingatlan 2. hrsz.-a)** alatti, ugyanezen ingatlan pinceszintjén található teremgarázs 340/14944-ed tulajdoni illetőségét, és intézkedett a végrehajtási jog ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése iránt.

A Kecskeméti Városi Bíróság a P.20.261/2007/27. számú ítéletével a felperest terhelő gyermektartásdíj összegét 2007. február 1. napjától kezdődően havi 20 000 Ft-ra leszállította és megállapította, hogy 2007. február 1. és 2007. október

31. napja között a felperesnek 81 000 Ft gyermektartásdíj hátraléka keletkezett, amelynek megfizetésére 2007. november 1. napjától kezdődően - a folyamatosan esedékes gyermektartásdíj mellett - négy havi részletfizetést engedélyezett. A Bács-Kiskun Megyei Bíróság az 1.Pf.22.303/2007/3. sz. ítéletével - megváltoztatva az elsőfokú ítéletet - a felperes által folyamatosan fizetendő gyermektartásdíj összegét 2008. február 1. napjától havi 15 000 Ft-ra leszállította, míg a gyermektartásdíj hátralékra vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezéseket helybenhagyta.

A felperes 2008. augusztus 12. napján kérte a végrehajtási eljárás megszüntetését és az ingatlanaira bejegyzett végrehajtási jog törlését arra hivatkozással, hogy a jogerős ítéletben megállapított gyermektartásdíj-hátralékát az I. r. alperesnek megfizette, ezt banki okiratokkal igazolta.

A Kecskeméti Városi Bíróság a 2008. szeptember 2. napján kelt végzésében tájékoztatta az alperest a felperes teljesítéséről és megküldte az iratokat a végrehajtónak a Vht. 41. §-ában foglalt eljárás lefolytatása érdekében. A felperes fenti kérelme 2008. szeptember 4. napján érkezett a végrehajtóhoz, aki azt 2008. szeptember 8. napján azzal a felhívással küldte meg az alperesnek, hogy 15 napon belül nyilatkozzon, kéri-e a végrehajtási eljárás megszüntetését. Az alperes a felhívást 2008. szeptember 14. napján átvette, majd szeptember 24-én a tartásdíj-hátralék teljesítését elismerte, s a végrehajtási eljárás megszüntetését kérte. A végrehajtó 2008. szeptember 24-én e kérelmet a Kecskeméti Városi Bíróságnak megküldte, majd a bíróság a 2008. szeptember 25. napján kelt végzésével a végrehajtási eljárást megszüntette, a végzést a felperes jogi képviselője 2008. szeptember 29. napján átvette. A végrehajtási eljárás megszüntetése tárgyában hozott végzés 2008. október 19. napján emelkedett jogerőre, azt a végrehajtó 2008. november 3. napján átvette, egyidejűleg a földhivatalhoz intézett megkeresésében kérte a felperes ingatlanaira bejegyzett végrehajtási jog törlését. A földhivatal a 2008. november 27. napján hozott egyszerűsített határozattal rendelkezett a végrehajtási jog törléséről.

Egy 2008. augusztus 14. napján kelt okirat szerint a felperes a fentebb megjelölt ingatlanokra adásvételi szerződést kötött **(vevő neve)** vevővel, akitől a szerződés aláírásával egyidejűleg 3 000 000 Ft foglalót átvett és vállalta, hogy 2008. október 30. napjáig az alperes javára bejegyzett végrehajtási jog törlése iránt intézkedik. A szerződés szerint ennek elmaradása estére a vevőt elállási jog illette, a felperes pedig vállalta a foglaló kétszeres összegének vevő részére történő visszafizetését. A vevő vállalta, hogy az adásvételi szerződést az illetékes földhivatalnál maga nyújtja be, e kötelezettségét azonban nem teljesítette. Ugyanakkor a végrehajtási jog törlésének elmaradására hivatkozással 2008. november 4. napján az adásvételi szerződéstől elállt, s az ugyanezen a napon kelt okiratba foglalt nyilatkozatával elismerte, hogy a felperes a foglaló összegét visszafizette. Ezt követően a felperes 2008. december 3. napján további 3 000 000 Ft tekintetében közjegyző előtt tartozáselismerő nyilatkozatot tett, majd **(vevő neve)** 2009. február 6. kelt nyilatkozata szerint ezt az összeget is kiegyenlítette a vevőnek.

A felperes módosított kereseti kérelmében 3 027 387 Ft és ennek 2009. február 7. napjától a kifizetésig járó kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés jogcímén. Kereseti előadása szerint az őt terhelő gyermektartásdíj-hátralék utolsó részletét 2008. június 16. napján átutaltatta az alperes bankszámlájára, erről az alperes sms formájában tájékoztatást kapott, követelése megszűnését azonban csak késve, 2008. szeptember 24-én jelentette be a végrehajtónak. Állítása szerint az alperes mulasztásával okozati összefüggésben a követelt összegű kár érte. Egyrészt ugyanis az alperes késedelme miatt nem kerülhetett sor az ingatlanaira bejegyzett végrehajtási jognak a **(vevő neve)-val** kötött szerződésben meghatározott időpontig történő törlésére, emiatt a vevő a szerződéstől elállt, így neki (a felperesnek) a foglaló kétszeres összegét kellett visszafizetnie. Másrészt 27 387 Ft költsége merült fel a vevő részére kiállított, közjegyző előtt tett tartozáselismerő nyilatkozata elkészíttetésével kapcsolatban.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint a hátralékos összegű gyermektartásdíj mellett a folyamatosan esedékes összeg tekintetében is folyt a végrehajtási eljárás. Hangsúlyozta, hogy a végrehajtó felhívása alapján a megadott határidőn belül nyilatkozott a hátralék kiegyenlítéséről és - bízva a felperes jövőbeni önkéntes teljesítésében - kérte a végrehajtási eljárás megszüntetését. Mindezek alapján a határidőt nem mulasztotta el, a felperes kára bekövetkeztében nem hatott közre, ezzel szemben a felperes nem tett meg minden elvárhatót a kára megelőzése érdekében, hiszen nem tájékoztatta a végrehajtási jog törlésének sürgősségéről. Egyebekben kétségbe vonta a felperes valós tulajdon-átruházási szándékát, részletezte az ezt érintő álláspontját.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, megállapította, hogy a feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli. Határozatának indokolása szerint az alperes kétségtelenül megszegte a Vht. 40.§ (1) bekezdésében írt kötelezettségét azzal, hogy nem jelentette be haladéktalanul a végrehajtónak a végrehajtandó követelés csökkenését. Ez azonban álláspontja szerint nem áll okozati összefüggésben a felperes által megjelölt kárral, miután a hátralékos összeg teljesítése és annak végrehajtó részére történő bejelentése még nem eredményezi automatikusan a végrehajtási jog törlését, az kizárólag a végrehajtási eljárás megszüntetése eredményeként volt elérhető. Kiemelte, hogy az alperes a végrehajtó felhívására határidőn belül nyilatkozott a tartozás kiegyenlítéséről, ezzel nem hátráltatta a végrehajtási eljárás megszüntetését, azaz a kártérítési felelősség megállapításához szükséges jogellenes alperesi magatartás hiányzik.

A felperes terhére értékelte ugyanakkor, hogy az alperest az adásvételi szerződésről, annak feltételeiről nem tájékoztatta, így az alperesnek nem lehetett tudomása a végrehajtási jog törlése elmaradásának jogkövetkezményeiről, másfelől nem kérte a végrehajtás megszüntetésére irányuló eljárás soron kívüli lefolytatását annak ellenére, hogy ily módon biztosítható lett volna szerződéses kötelezettsége határidőben történő teljesítése. Mint szükségtelent, mellőzte a felperes által indítványozott **(vevő neve)** és **(tanú neve)** tanúkenti meghallgatását, továbbá egyéb okirati bizonyítékok beszerzését.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatása, a keresetének helyt adó döntés meghozatala, míg másodlagosan az

ítélet hatályon kívül helyezése, új eljárás lefolytatása és új határozat meghozatala iránt. Fellebbezésében nem vitatta, hogy a végrehajtási eljárás célja a hátralékos és a folyamatosan esedékes gyermektartásdíj behajtása volt, álláspontja szerint azonban miután a hátralék kiegyenlítést nyert, nem volt jogi indoka a végrehajtási eljárás folytatásának. Kiemelte, a hátralékos tartozását 2008. június 16. napján megfizette, ehhez képest a Vht. 40. § (1) bekezdése alapján a követelés kiegyenlítését az alperes haladéktalanul köteles lett volna bejelenteni a végrehajtónak, amit azonban elmulasztott. E jogszabályi kötelezettség megszegésével okozati összefüggésben őt kár érte, hiszen a végrehajtási jog törléséről a szerződésben megjelölt időpontig önhibáján kívül intézkedni nem tudott, ami a vevő elállási jogának gyakorlását vonta maga után. Az alperes a felróhatóság alól magát kimenteni nem tudta, így felelőssége a Ptk. 339. §-án túlmenően a Vht. 40. § (2) bekezdése alapján is megállapítható. Vitatta, hogy elmulasztotta kárenyhítési kötelezettségének teljesítését. Hangsúlyozta, hogy a tartozás kiegyenlítését követően nyomban kérte a végrehajtás megszüntetését, jogi képviselővel viszont ez idő szerint nem rendelkezett, így jogi ismeretek hiányában nem kérte a soron kívüli eljárás elrendelését. Sérelmezte a bizonyítási indítványai mellőzését, érvelése szerint ugyanis az általa kért pénzintézeti megkereséssel tisztázható lett volna, hogy az alperes milyen formában és időpontban szerzett tudomást a számlájára érkező pénzüsszegekről, amely a késedelme megítélése szempontjából lényeges kérdés. A szerződéskötés körülményeit illetően pedig, megítélése szerint nem lett volna mellőzhető **(vevő neve)** meghallgatása.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, fenntartva az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését. Állította, a felperesnek kárt nem okozott, jogellenes magatartást nem tanúsított, a felperes esetleges kárát kizárólag saját felróható magatartása idézte elő. A felperes a perben hitelt érdemlően nem bizonyította, hogy rendelkezett a vevő részére megfizetendő további 3 000 000 Ft-tal, így már a kár bekövetkezte is vitatható. Lényegesnek ítélte, hogy az ingatlan vevője annak ellenére sem nyújtotta be az adásvételi szerződést a földhivatalhoz, hogy azt a szerződésben maga vállalta, ami a jogügylet valós voltát is megkérdőjelezi.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok, és bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helyesen állapította meg, az abból levont következtetései a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelnek, érdemi döntésével és annak indokaival az ítélet tábla egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezés kapcsán az alábbiakra kíván rámutatni.

Nem vitás, hogy a felperes az alperessel szemben fennálló gyermektartásdíj fizetési kötelezettségének - egyfelől a hátralékos, másfelől a folyamatosan teljesítendő összeg tekintetében - önként nem tett eleget, ezért az alperes követeléséhez csak állami kényszer, azaz végrehajtás útján juthatott hozzá, amelyre figyelemmel a felperes tulajdonát képező ingatlanok tulajdoni lapjára a végrehajtási jog bejegyzésre került. Az

sem vitatható, hogy utóbb a felperes a gyermektartásdíj-hátralékát az alperes bankszámlájára átutalta, amelynek tényét, azaz a behajtandó követelés csökkenését a Vht. 40. § (1) bekezdésében írtak szerint az alperes haladéktalanul köteles volt a végrehajtónak bejelenteni. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az alperes e kötelezettségét csak késedelmesen teljesítette, csupán a végrehajtó felhívása alapján jelentette be a követelés csökkenését, ugyanakkor a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes fenti mulasztásával illetve késedelmével okozati összefüggésben kára keletkezett, azaz a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt jogszabályi feltételek teljesültek. Ennek igazolása estén ugyanis az alperes csak abban az esetben mentesülhetne a felelősség alól, ha felróhatóságát kimenti, azaz bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Helytállóan utalt az alperes ellenkérelmében arra, hogy a felperes a kártérítés megállapíthatóságának egyik szükségképpen feltételét, a kár bekövetkeztét sikerrel nem bizonyította. Ehhez ugyanis annak igazolására lett volna szükség, hogy a vevő elállási joga gyakorlására tekintettel a felperesnek a foglaló visszafizetésén túlmenően további, azzal azonos összegű fizetési kötelezettsége keletkezett, amelyet ki is egyenlített. Ennek azonban számos olyan peradat mond ellent, ami a szerződő felek valós ügyleti akaratát, a tulajdonjog átruházására irányuló valós szándékát megkérdőjelezi. Eerre utal - egyebek mellett - az a körülmény, hogy a vevő annak ellenére, hogy azt az adásvételi szerződésben rögzítettek szerint maga vállalta, a szerződést az ingatlanügyi hatóságnak a tulajdonjog bejegyzése iránt nem nyújtotta be, a 3 000 000 Ft összegű foglalót oly módon fizette ki a felperesnek, hogy sem az ingatlan tulajdonjoga megszerzése, sem a foglaló összegének visszafizetése tekintetében semmilyen biztosítékot nem kért és kapott. Ezzel szemben az lett volna a logikus és ésszerű eljárás, ha a vevő az adásvételi szerződést a földhivatalhoz benyújtja, az adásvétel ténye széljegyként az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerül. Ennek elmaradása, illetve, hogy arról utóbb a felperes sem gondoskodott, kétségesse teszi a vevő, de egyben a felperes szerződéskötési akaratát is. A peradatokból kitűnően az ingatlant nem kizárólag az alperesnek járó gyermektartásdíj behajtása kapcsán terhelte végrehajtási jog, ugyanis az APEH végrehajtást kérő javára 1 052 155 Ft és járulékai erejéig 2008. augusztusában újabb végrehajtási jog került bejegyzésre az ingatlan tulajdoni lapjára. Lényeges, hogy az adásvételi szerződés megkötésére 2008. augusztus 14. napján került sor, így a vevőnek gondos eljárás mellett tudnia kellett a fenti végrehajtási jogról is. Ilyen körülmények között életszerűtlen, hogy a vevő az adásvételi szerződéstől való elállási joga gyakorlását kizárólag a csekély összegű gyermektartásdíj behajtása kapcsán bejegyzett végrehajtási jog ingatlan-nyilvántartásból való törlésétől tette függővé, míg az ezt lényegesen meghaladó tartozást érintő végrehajtási jog törlésére nem volt tekintettel. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az APEH javára bejegyzett

végrehajtási jog 2008. szeptember 30. napjával törlésre került az ingatlan tulajdoni lapjáról, ami arra utal, hogy a felperes az ennek alapját képező, a perbeli lényegesen meghaladó összegű tartozás kiegyenlítéséről kellő időben gondoskodni tudott. Ezzel szemben az adásvételi szerződés teljesedésbe menése szempontjából lényeges végrehajtási jog törlése érdekében - a későbbiekben kifejtendők szerint - nem tette meg az adott esetben elvárható intézkedéseket.

Mindezen túlmenően aggályt keltő az a körülmény is, hogy a felperes egy közel 50 000 000 Ft-os ügylet megghiúsulásának elkerülése érdekében a végrehajtási jog megszüntetése iránt nem intézkedett haladéktalanul akár úgy is, hogy a végrehajtási jog bejegyzésének alapjául szolgáló alig több mint 100.000 Ft összegű tartozást ismételten kifizeti a végrehajtónál, azt ugyanis utóbb elszámolhatta volna a folyamatosan teljesítendő tartásdíjra, emellett az ehhez szükséges összegre az általa átvett 3 000 000 Ft összegű foglaló is kellő fedezetet nyújtott volna.

(vevő neve)-nak a periratokhoz csatolt írásbeli nyilatkozatában foglaltak ellenére nem találta megnyugtatóan bizonyítottnak az ítéltábla azt sem, hogy a felperes valóban a foglaló kétszeresét fizette vissza a vevőnek. Ez idő szerint ugyanis a felperes akkori házastársától válófélben volt, a közöttük 2008. november 10. napján a házastársi közös vagyonuk megosztása tárgyában létrejött megállapodás szerint - közvetlenül a vevő elállási joga gyakorlása, majd a végrehajtási jog törlése után - a perbeli ingatlanok tulajdonjogát házastársára ruházta át. Ennek kapcsán házastársa vállalta egyfelől az ingatlanokat még terhelő pénzügyi tartozás kiegyenlítését, másfelől a felperes további 5 000 000 Ft összegű tartozásának teljesítését, ezzel a házastársi közös vagyonukat megosztottnak tekintették, további követelést egymással szemben nem támasztottak. A teljes körű vagyoni elszámolás eredményeként a felperes nem rendelkezett olyan készpénzzel, amelyből a vevő részére a foglalón felüli 3 000 000 Ft-ot teljesíteni tudta volna, és az is ellentétes az általános élettapasztalattal, hogy a felperes annak teljesítéséhez a tőle válófélben lévő házastársától kért és kapott kölcsönt, annál is inkább, mert házastársát a vagyonmegosztási szerződés szerint egyébként is jelentős fizetési kötelezettség terhelte 3. személyek felé. Miután pedig a felperes a második 3 millió Ft eredetét illetően egyéb forrást nem jelölt meg, így a foglaló kétszeres összegének megfizetése kétséges, amelynek következtében a felperes oldalán az érintett jogügylettel összefüggésben a kár bekövetkezte sem bizonyított.

Nem eredményezhette volna ugyanakkor a felperes keresetének megalapozottságát az sem, ha a felperes sikerrel eleget tett volna bizonyítási kötelezettségének, tehát igazolja a kára bekövetkezését, károsulti közrehatása ugyanis olyan mértékű, amely az alperesi felelősséget elenyészteti az alábbiakra figyelemmel. A Ptk. 340.§ (1) bekezdése értelmében a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, a kármegelőzési kötelezettségének megszégésével összefüggésben keletkezett kára megtérítésére nem tarthat igényt. Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság érvelésével, miszerint a felperes terhére értékelendő az a körülmény, hogy nem közölte az alperessel a végrehajtás alapját képező tartozás kiegyenlítésének tényét, s nem tájékoztatta arról, hogy a szerződéses kötelezettsége teljesítése érdekében a

végrehajtási eljárás megszüntetése, ezáltal a végrehajtási jog ingatlan-nyilvántartásból való előbbi törlése szükséges. Nincs adat arra sem, hogy a felperes a végrehajtási eljárás megszüntetése tárgyában hozott végzés tartalmáról a vevőt tájékoztatta, ezzel ugyanis megelőzhetné volna az elállási jog gyakorlását, a szerződés megghiúsulását. Komoly vételi szándék esetén a végzés tartalmának ismeretében, önmagában a végrehajtási jog törlésének hiánya nem képezhetné volna akadályát a szerződés kölcsönös

teljesítésének, azaz amennyiben a vevő megfelelő időben tudomást szerez a végrehajtási eljárás megszüntetéséről, úgy minden bizonnyal nem került volna sor az elállási jog gyakorlására. Ahogyan arra az ítéletábra a fentiekben már utalt, a felperes a foglaló összegéből is kiegyenlíthette volna a végrehajtás alapját képező követelést, ennek hiányában maga is közrehatott abban, hogy a szerződéses kötelezettségének határidőben nem tudott eleget tenni, azzal összefüggésben esetlegesen kára keletkezett, amelynek viselése az alperesre nem hárítható át.

A kárfelelősség törvényi feltételeinek megvalósulása esetén is mentesül a károkozó a felelősség alól annak bizonyításával, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Az alperes a fenti jogszabályi feltételnek eleget tett, a kár bekövetkeztében felróhatóság nem terheli, nem volt ugyanis elvárható, hogy minden alkalommal, amikor a bankszámla-forgalom alakulásáról a banktól sms formában üzenetet kapott, a felperes még fennálló tartozásáról számadást készítsen, azaz a még fennálló tartozás nagyságáról nem lehettek naprakész információi. Lényeges az is, hogy a hátralékos összegű gyermektartásdíj teljesítésével a felperes tartozása nem szűnt meg, csupán csökkent, amely önmagában legfeljebb a végrehajtás korlátozására adott alapot (Vht. 55.§ (1) bekezdés), a folyamatosan esedékes gyermektartásdíj behajtása iránt a végrehajtási eljárást akkor is folytatnia kellett volna a végrehajtónak, ha az alperes a hátralék kiegyenlítését haladéktalanul bejelenti. Mindemellett nincs peradat arra, hogy a felperes által teljesített összeg a hátralékot képező gyermektartásdíjon felül a végrehajtási költségek fedezésére is elegendőnek bizonyult-e, ennek hiányában ugyanis a Vht. 55. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a végrehajtási eljárás megszüntetésének nincs helye.

A fentiekben túlmenően tény, hogy az alperes a végrehajtó felhívásának a megadott határidőn belül eleget tett, magatartása és a végrehajtási jog késedelmes törlése, valamint a felperes esetleges kára között okozati összefüggés nem állapítható meg.

Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kártérítési felelősség jogszabályi feltételei nem teljesülnek.

A felperes az eljárás során teljes személyes költségmentességben részesült, ezért pervesztességére tekintettel a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Az alperesnek a fellebbezési eljárás során költsége nem merült fel, ezért arról az ítéletábrának rendelkeznie nem kellett.

Szeged, 2012. február 29.

Dr. Szeghő Katalin sk. Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk. Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró